

Karin Krausová

Prachy
paní Schwarzové

motto

román

Prachy paní Schwarzové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Karin Krausová

Prachy paní Schwarzové – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Karin Krausová

P
Prachy
paní Schwarzové

Praha 2017

Přeložila Nela Libovická

Kapitola 1

Štěstí prý přeje připraveným a peníze nejsou vše...

Taková moudra mě dokážou rozčílit asi tak jako revma moji babičku. Lidé to s oblibou vykládají nahlas. Ubezpečují jeden druhého, že je to pravda, a tlachají o pokoře, skromnosti a odříkání. Většinou to říkají ti, kteří jsou ve svém životě nešťastní.

Protože nemají peníze.

Jsou nešťastní, protože smrdí korunou, a štěstí si bez peněz celkem určitě neumí ani představit. Natož aby se za ním ještě někde honili.

Vždyť jak může být člověk šťastný, když má v peněžence průvan? Účet v minusu?

A smířený je tak akorát s tím, že ani dnes večer

nebude v *Hiltonu* zapíjet kaviár sklenkou šampaňského značky Dom Pérignon.

Ve svém životě jsem kolem zmíněného hotelu prošla třikrát. Pamatuji si to přesně. Dveře se automaticky otevírají, automaticky zavírají, a já jsem stejně tak automaticky přemýšlela, zda se jednou otevřou před mou maličností nebo se za ní zavřou. Třikrát jsem při této úvaze zavřela oči. Hlavou mi proletěla tatáž představa. Ležérně vystupuji z kabrioletu se šátkem elegantně převázaným kolem účesu od vyhlášeného gay kadeřníka. V ruce držím černo-stříbrnou vuittonku z pravé kůže. S dlouhými střapci a s kovovou sponou zdobenou drahými kameny ve tvaru V. Jako první se koberec před hotelem dotkne moje pravá „gladiátorka“ Yves Saint Laurent. Tato báječná módní vychytávka stojí 588 eur, což je můj nynější plat v hrubém.

V čistém ho skoro celý, do posledního centu, dávám každý měsíc mámě. Nechávám si z něj pouze devadesát eur. Devadesát ubohých éček měsíčně na své osobní výdaje. Tři kávy, jeden výtisk *Vogue* a pět baget s kuřecím masem a s mexickým salátem. To je maximum, co si z těch peněz můžu dovolit.

Po maturitě jsem chtěla jít na vysokou, ale máma jen pokrčila rameny. Trochu se při tom dokonce nahrbila a vzdychla tak nahlas, že to vylekalo i moji o deset let mladší sestru. A to už bylo něco. Mou sestru totiž jen tak něco nevyleká, ani *Noční můra z Elm Street*. Je odvážná a nezná strach. Kdo ví, co z ní bude, až vyroste.

„Lino, víš, jak na tom jsme,“ dívala se na mě máma více než smutně, „nemůžu si dovolit financovat tvoje studium. Alespoň na nějaký čas nastup do práce, a když seženeš dobře placené zaměstnání, můžeš se přihlásit na vysokou. Je mi to líto, děvče moje, ale život někdy bývá nespravedlivý.“ V očích se jí leskly slzy.

I já měla v očích slzy. Dokázala jsem je však zadržet a nedovolila jsem jim skutálet se mi po tvářích. Vždycky jsem při takových řečech celá ztuhla. V tichém protestu jsem svírala rty. Časem se z toho stal můj soukromý rituál. Naštvaně jsem se sevřenými rty na protest zavřela oči. Nechala jsem je zavřené tak dlouho, dokud se mi tep nevrátil do normálu, až pak jsem je pomalu otevřela.

Kde jsem to přestala? Už vím.

Světle růžová barva jemných pásků na mých vychytaných gladiátorkách se trochu bije se zátěžovým kobercem v barvě bordó rozvinutým před vchodem do hotelu *Hilton*. Výborně mi však ladí s barvou laku na nehtech u nohou. Dokonale oholených, dohněda opálených nohou, které mi už od puberty záviděly všechny holky ve škole. I Sabina.

Sabina ze všech nejvíc. Ta měla na žebříčku závidisti čestné první místo. Sabina s křivýma tenkýma nohama ve tvaru O. Sice obutýma do posledních modelů, které byly právě trendy v Bratislavě, v Praze a ve Vídni, ale přesto pořád do O.

Někdy to byly dokonce módní kousky zpoza nekonečně se vlnícího oceánu, a tehdy jsem se jen velmi těžko dokázala soustředit na obratlovce nebo plazy na hodině biologie. Nenápadně jsem se vsoukala pod lavici. Cítila jsem jejich měkkost, obdivovala jejich tvar, barvu, podpatek.

Sabina měla vkus.

Sabina měla peníze.

Sabina patřila k těm šťastným holkám na tomto světě, které si nemusí lehnout do té správné postele. Ony se do té správné postele jednoduše narodily...

Kapitola 2

Po maturitě jsem místo na vysokou školu nastoupila do banky. Do pobočky banky, která refinancuje váš zbytečně drahý hypoteční úvěr, a to i přesto, že jste o něj nikdy nepožádali. Do pobočky známé banky, jejíž reklamní slogany se na vás valí ze všech stran. Dokola se opakující evergreeny o vaší zářné, finančně zabezpečené budoucnosti se vám vryjí pod kůži a občas je použijete v konverzaci se známými. Abyste vzbudili zájem. To dnes letí. Znáť slogany.

Dodnes netuším, jak se mi podařilo vyhrát konkurz a to místo získat. Možná jsem očarovala personálního manažera svýma dlouhýma nohama. Možná za to vděčím svému výstřihu. Možná zabral

můj milý a podmanivý úsměv. A možná to místo jednoduše potřebovali co nejrychleji obsadit.

Znáte ten pocit. Jste rádi, že vám to vyšlo, a zároveň cítíte zklamání, že to tak dopadlo. Téměř všechny moje spolužačky byly přijaty na vysoké školy a užívaly si prázdniny s vědomím, že budou studovat.

Jen já jsem ani ne dva týdny po maturitě vyplnila dotazník pro zaměstnance a druhý den absolvovala vstupní lékařskou prohlídku.

„Karolínó, ty nepokračuješ dál?“ zdvihla obvodní lékařka překvapeně pravé obočí, když jsem si vyhrnula rukáv.

„Tenhle rok ne,“ zavřela jsem oči, protože z pohledu na krev se mi téměř vždy udělalo špatně.

„Rozhodně to nevzdávej, jsi šikovná děvče a šikovná děvčata by měla ukázat, co v nich je,“ označila zkumavku svým jménem a odsunula se na pojízdné židli k počítači.

Hodná děvčata se dostanou do nebe, zlá všude a ta šikovná vyhrají konkurz v bance, přemýšlela jsem a v duchu jsem si přála stát se na počkání „bad girl“.

„Co bys chtěla v budoucnu studovat?“ vyzvíдалa dál.

„Cokoli,“ stáhla jsem si rukáv.

„Jsi nejen šikovná, ale i velmi milé děvče,“ oznámila mi to, co jsem věděla už dávno. „Měla bys o tom ještě popřemýšlet,“ usmála se.

„Popřemýšlím,“ oplatila jsem jí to.

Myslím ten úsměv.

Ten můj pověstný podmanivý, milý a odzbrojující úsměv. Už jako malá holka jsem s ním bodovala. Mohla jsem mít pusku upatlanou od pudinku, ruce špinavé až po lokty, košili zapnutou o knoflík výš nebo se vyzvracet někomu na koženou sedačku, a stejně mi stačilo jen se usmát.

Uměla jsem se rozzlobit, pohádat se do krve kvůli kdejaké kravině, závidět i nenávidět. Věděla jsem, že umím být škodolibá, ironická, cynická i falešná. Stačilo však, abych se usmála. Širokým, skoro klaunovským úsměvem od ucha k uchu. Ukázala jsem dokonalý chrup a už se na moji adresu sypalo to samé. Tak milé děvče.

V hloubi duše jsem však byla nešťastné děvče. Milé a nešťastné.

Z toho, že nemáme peníze.

Z toho, že ať moje máma dělala, co dělala, stále to nestačilo. Ale nejvíc mě štvalo, že jsem z té finanční katastrofy neviděla žádné reálné východisko.

Jednou jsem dokonce zašla i do kostela. Ateisticky jsem se rozhlédla kolem sebe a potichu se zasnula do prázdné lavice v poslední řadě. Prosebně jsem sepjala ruce a nasměrovala je vzhůru. No co. Pokud za všechno na tomto světě může pánbůh, tak pak může také za to, že jsem ateistka. Ani tu nebudu šířit to, co jsem si tam potichu opakovala. Dokola jsem omílala to samé a tajně jsem doufala, že jsem na té správné adrese. Po chvíli začalo

být to sezení na lavici hodně nepohodlné, všechno mě bolelo, byla mi zima a z toho prazvláštního zápachu kadidla mě rozbolela hlava a rozšiřovaly se mi zorničky.

Vyšla jsem z kostela.

Vyjednáváš s bohem, Karolíno, pomyslela jsem si. Kladeš si podmínky. Slibuješ mu, že v něj uvěříš, když ti pomůže. S bohem se neobchoduje. Moje druhé já bylo asi rozumnější než to, které si sedlo do kostelní lavice a chovalo se jako na schůzce se strategickým obchodním partnerem, ze kterého vymámíme nejlepší podmínky bez podmínek.

Když jsem se jakžtakž zahřála květnovým sluncem a svatý zápach vystřídala světská vůně mého levného parfému, na místě jsem se zapřísáhla, že určitě něco vymyslím.

Často jsem si říkala, že určitě něco vymyslím. Vždy jsem doufala, že jednoho dne to zkrátka přijde.

Nikdy jsem nepřestala věřit, že jednou se mi naskytne ta správná příležitost a já ji poznám. Bezpečně ji poznám a využiji.

Ve svůj prospěch.

Ve prospěch své mámy a pro dobro mé malé sestry, která nosila mé obnošené věci. Dokonce i školní tašku měla s nálepkou Mickey Mouse. Nalepila jsem si ji tam v šesté třídě na základce.

Mimochodem, to, že to byl Mickey Mouse, už vím jen já.

Čas udělal svoje...

Kapitola 3

„Jsem doma!“ křičela jsem už z chodby a oběma rukama zvedla do náručí naši Babsy, malého hravého maltézáčka, ke kterému jsme přišly poměrně komickým způsobem.

Bylo to těsně po maturitních zkouškách. Všichni do jednoho jsme odmaturovali a byl čas na pořádnou oslavu. Všichni jsme toužili vyresetovat si hlavu, ožrat se, zakřičet si, zatrsat na diskotéce a dát světu pořádně a nahlas najevo, že jsme dospělí.

V našem malém zapadákově toho na výběr moc nebylo. Pouze *Riviéra*. Bar, restaurace, kavárna i kulturní dům v jednom.

„Bože, tobě to trvá,“ vybafla jsem na Zaru, kte-

rá si černou tužkou už posté zvýrazňovala linku na pravém oku.

„Vydrž,“ zakoulela na mě druhým okem.

„Máme tam být v šest a já tam musím být dřív než Tony! Chci si vychutnat jeho příchod a vidět, jak se bude rozpačitě rozhlížet kolem sebe a hledat mě po celé místnosti. To si nemůžu nechat ujít! Hoď sebou!“ nervózně jsem přešlapovala u Zary v koupelně a pod nohy se mi pletla Babsy.

Malý bílý maltézský pes, který se uměl smát, urazit a byl neodolatelný.

„Už to bude,“ Zara si malovala druhé oko.

„To jsi tvrdila už před půlhodinou,“ začínala jsem být pořádně nervózní.

„Radši vem Babsy na chvíli ven,“ podala mi vodítko a vystrčila mě z koupelny.

„Tak pojd', Babsy,“ vyšla jsem z bytu.

Venku svítilo slunce a rozkvetlé šeríkové keře se prolamovaly pod těžkými tmavě fialovými květy. Blížilo se léto.

„Co chceš?“ obořila jsem se po chvilce rozjímání na Babsy. Tahala mě do keřů. Na to fakt nemám nervy. Odepnula jsem ji z vodítka a ona zmizela v nejbližší šeríkové nádheře.

Sedla jsem si na lavičku a přemýšlela o Tonym. Před maturitou jsme se pohádali kvůli písemce z matiky. Matika mu nikdy nešla, tak nechápu, proč se se mnou vždy hádal. Nakonec jsem měla pravdu já.

Byla jsem lepší než on.

„Linóóó,“ šklebil se na mě Tony ze svého kab-

rioletu a hulákal na celou ulici. Vždy na sebe rád poutal pozornost.

„Co tu vysesdáváš? Všichni už jsou v *Riviére*,“ zařadil jedničku a provokativně přidal plyn.

Frajer. Syn bohatých rodičů, co se od druhého ročníku na střední předváděl v nablýskané čtyřkolové nádheře, a já mu naletěla. Párkrát jsme se sešli mimo školu, párkrát jsme se spolu vyspali. U nich na chatě, v jeho autě. Párkrát jsme se rozešli proto, abychom se zase sešli. Nebylo mezi námi nic víc a nic míň. Bylo mi zcela jasné, že pro něj nejsem ta „správná partie“.

Dalo se to jasně vycítit i bez toho, aby člověk oplýval zvláště pronikavou inteligencí. Nikdy se mě nechystal představit svým zazobaným rodičům. Nikdy nechtěl, abych ho představila své mámě.

„Nech to tak, Lino,“ říkal, když jsem to nadhodila. „Vždyť nechystáme svatbu!“

Vtipný chlapec.

Bože, jak mi Zara lezla na nervy s tím svým přístupem. Vše jí neuvěřitelně dlouho trvalo. Vstala jsem z lavičky a zamířila ke keřům, kde před chvílí zmizela Babsy.

Trvalo mi pár vteřin, než jsem objevila její bílý zadek, a pevně jsem ji sevřela oběma rukama. Trochu se vzpírala a protestovala, ale nebylo jí to nic platné. Vlekla jsem ji domů.

„Hotovo,“ Zara stála ve dveřích a podávala mi kabelku. „Může být?“ strčila mi přímo do obličeje svoji namalovanou tvář.

„Vypadáš asi tak na pětatřicet, ale jestli to byl záměr...“ položila jsem Babsy na zem. Zara ji odsunula do chodby, na chvíli se zatvářila mírně uraženě a zamkla byt.

Když jsme dorazily do *Riviéry*, zábava byla v plném proudu. Sabina už v sobě měla dobrých pár promile a Tony ji majetnický objímal kolem pasu.

Pro Sabinu to bude další z večírků ve stylu „hodně zážitků, málo vzpomínek“. Sabinka ráda popíjela. Evidentně to zdědila po své vydařené „hoch“ mamince, která byla svojí láskou k alkoholu přímo pověstná.

Hudba hrála falešně a Zara se vrhla rovnou na parket. Opírala jsem se o barový pult a bloudila očima po té díře bez obsluhy. Neměla jsem sem chodit.

Nejenže se po mně Tony nesháněl, ale doslova o mě okem nezavadil. Celý večer. Místo toho se stále intenzivněji lepil na Sabinu.

Tony byl ve skutečnosti jeden z těch rozmazlených milionářských synáčků, kteří z nudy nevěděli, co se životem. Sabina patřila do jeho ligy. Vypadala sice jako socka, ale její rodiče prachy měli. A to bylo podstatné. Pro Tonyho určitě.

Nikdy jsem neměla ráda poutě a celé mi to tu najednou přišlo jako pouťová zábava. Laciné úsměvy a barevná nepochopení. Vytratila jsem se potichu, bez rozloučení.

Ráno mě vzbudila máma.

„Lino, je tu Zara. Vstávej!“

„Zbláznila se? Vždyť je sobota!“

Vymotala jsem se z postele.

„Tohle není Babsy!“ vyštěkla na mě Zara a šklubla vodítkem. Na jeho druhém konci pokojně seděl bílý maltézák. „Včera jsi mi přivedla cizího psa. Naše Babsy se vrátila domů po dvou hodinách, celá ve stresu a se zabláceným uchem!“ Zara se třásla zuřivostí.

„A tohle je kdo?“ ukázala jsem na bílou kouli sedící v předsíni našeho bytu.

„Tak asi Babsy číslo dvě!“ ječela. „Jak jsi mohla nerozeznat Babsy od... tohohle?“ Trhala přitom za vodítko a mně začalo být Babsy číslo dvě líto.

„Zlato, a tys ji snad poznala?“ zasmála jsem se. „Podle všeho to i tobě došlo až ráno!“ Tím jsem ji naštvála ze všeho nejvíc.

„Včera večer jsem pospíchala na večírek a byla ve stresu z toho, jak jsi mě popoháněla. Jinak by se to nestalo. Každý majitel svého psa pozná!“ štěkala na mě a chudák Babsy číslo dvě stáhla ocas mezi nohy.

„Můžeš si ho nechat, nebo ho vrať tam, odkud jsi ho přivlekla,“ pokračovala Zara. „Měj se, ty kynologu,“ naše vchodové dveře to překvapivě vydržely.

„Nějaký problém?“ máma stála ve dveřích a představovala pravé ztělesnění odporu.

Bytostně nesnášela psy. Odmalička, nebo možná ještě dřív.

„Zara mě poprosila, abych jí pohlídala Babsy,“ vysoukala jsem ze sebe, ani nevím jak. Čekala jsem, že máma hned zešílí.

„Psa?“

„Ne! Maltézáka!“ odpovědi ve stresu by se měly brát s rezervou. Větší hloupost jsem už povědět nemohla.

„Vždyť maltézák je pes!“

„No, ano...“

„Takže pes!“

„Asi ano,“ otevřela jsem dveře do koupelny.

Seděl tam jako přikovaný. Cizí pes, kterého jsem včera vyhrabala z keře místo pravé Babsy. S pohledem raněné laně se snažil zorientovat v novém prostředí a ani nemukl.

„On už je tu?“ dala si máma ruce v bok.

„Ne!“

„Vždyť sedí v naší koupelně!“

„Ty ses ptala, jestli už je jako u nás?“

„Neptala! Je tady.“

„Aha, no ano, tak trochu tady už je...“

„Jak jako tak trochu?“

„Prostě tak!“

„Čí je ten pes?“ docházela mámě trpělivost.

„Tenhle?“

„Komu patří?!“ blesky v jejích očích naznačovaly, že se chystá bouře.

„Nám!“ odvážně jsem vypjala hrud'. Máma se na mě nebezpečně zadívala, ale naštěstí se do toho vložila moje mladší sestra. Jakmile uviděla maltézáka, okamžitě roztála.

„Maminko, obstarám sobotní nákupy, budu doplňovat toaletní papír, když dojde, napustím

vodu do špinavých hrnců, aby se odmočily, a nebudu míchat barevné prádlo s bílým. Maminkóóó...“ ječela hystericky Barbora.

„Moc se o ni nestaraly,“ prohlédla si máma Bab-sy číslo dvě zblízka.

„Připravíme jí wellness den,“ vypískla Barbi.

Strčily jsme maltézáka do vany.

Zvědavě se kolem sebe rozhlížel. Klidně sklonil hlavu a napanikařil. Umyly jsme ho a učesaly. Když ho máma sušila fénem, snažil se uhnout hlavou na stranu. Marně.

Došla jsem mu koupit granule. Takové ty s kuřecím masem a vitaminy, aby měl hebkou a hedváb-nou srst.

„Šest eur?“ zhrozila se máma. Smutně jsem pokrčila rameny.

„Ale výplata mi přijde až v pátek,“ hlesla rezig-novaně.

„Mám ještě nějaké peníze,“ lovila jsem v kapse a podala jí asi padesát centů.

„Jen si to nech, to nás nespasí.“

Už je u nás čtyři roky. Přesně před čtyřmi lety jsem začala každé ráno jezdit třicet kilometrů autobusem. Z našeho zapadákovu do nedalekého městečka. Do malé pobočky banky, ve které pracují na směny čtyři zaměstnanci. Do pobočky banky, vzdálené přesně sto dvacet dva kilometry od mého vysněného hotelu *Hilton*. Hotelu, jehož dveře pro mě navždy zůstanou zavřené...

Kapitola 4

V práci bylo od rána rušno.

VIP klient naší banky, pan Ditrich, se stačil postarat o menší skandál. Vykřikoval na celou pobočku a jeho hlasitá arogance, připomínající mentální smog, měla přesně určeného adresáta. Neznámou paní, která přišla do naší banky tři minuty před ním. „Já jsem tu VIP klient, milá zlatá, ne nula jako vy!“ hulákal na celou místnost.

Na prázdno jsem polkla.

„Pane Ditrichu. Prosím vás, přejděte si do VIP zóny, pokud chcete vybrat hotovost,“ vyčarovala jsem milý úsměv.

„Pochopitelně, že si chci vybrat! A nebudou to žádný drobný.“

Tuto ubohou větu adresoval výše zmíněné ženě, která se mezitím usadila do křesla a nechápavě vrtěla hlavou.

„V tom případě určitě máte předem nahlášený výběr?“ jízlivě jsem čekala na zápornou odpověď.

„Ne, ale to nějak vymyslíme, Karolínko. Vy jste strašně milé děvče.“

„Je mi líto,“ couvla jsem a sedla si zpět na své místo u přepážky.

„No tak, bejby, nebuďte na mě zlá!“

„Budete muset dodržovat alespoň nějaká pravidla. Nejsem na vás zlá.“

Strčila jsem mu pod nos formulář s hlavičkou Nahlášení výběru.

Zaklel.

Nahlas.

Sprostě.

Vyplnil formulář a bez pozdravu se poroučel. Novodobý zbohatlík, kterého před pár lety stvořila privatizace. V celé své kráse. Ta naše demokracie vyprodukovala pěkných pár kreatur.

„Jste na řadě, paní,“ vyzvala jsem neznámou šokovanou ženu, aby přišla k přepážce.

„Viděla jste to? Je to normální?“

„Jak vám mohu pomoci?“ Nekomentovala jsem to. Nekomentovat klienta byla zásada číslo tři. Školení udělalo svoje a vy jste se díky němu rázem vyhnuli všem hrozícím problémům.

„Chci se jen zeptat, kolik peněz mám na účtu,“ podala mi lístek s úhledně napsaným číslem své-

ho účtu, zatímco jsem si prohlížela fotku na jejím občanském průkazu. Byla celkem hezká, když byla mladší. Na monitoru naběhl stav účtu.

„Devadesát eur a šedesát centů.“

„Takže zase nic,“ konstatovala smutně.

„Hm. Vypadá to tak.“

„Děkuji a na shledanou.“

„Na shledanou.“

Bože, kolik zoufalců mi už za ty čtyři roky prošlo pod rukama. Zase nic se opakovalo častěji, než bylo únosné, a takové bankovní turisty střídali klienti typu pana Ditricha. Mám strašně moc peněz, tak mě tu máte. Mladé manželské páry, které chtěly konečně bydlet bez tchyně, jen těžko dokázaly zakrýt rozčarování.

„Takže, pokud tomu s Petrem dobře rozumíme, těch třicet tisíc eur budeme splácet každý měsíc dvacet let? Vždyť toho se ani nemusíme dožít!“

Petrova manželka vypadala, že jí to pálí.

„Rozložte si splátky na deset let, to už je optimističtější představa,“ okusovala jsem nenápadně firemní pero a naťukala do kalkulačky krát dva.

„Pět set osmdesát eur měsíčně? To nedokážeme zaplatit, nemůžeme si to dovolit. Petře, řekni něco,“ šťouchla manželka jemně svého rozčarovaného muže. Ten jen cosi potichu zamumlal, nerozuměla by mu ani jeho vlastní matka, které se právě snažili elegantně zbavit.

Vytáhla jsem papírovou obálku s logem banky

a vložila do ní všechny potřebné dokumenty včetně splátkového kalendáře.

„Můžete si to s manželem projít ještě jednou v klidu doma, třeba při kávičce,“ podala jsem jim obálku, „na takové rozhodnutí potřebujete čas.“

Petr se začervenal. Mile a chlapecky. I tak mu to nebylo nic platné, viděla jsem jeho měsíční hrubý příjem. Hrůza. Takoví jako Petr jsou hrdinové porevoluční doby. Příjem o pět eur vyšší než minimální mzda, a už se žení a dělá děti.

Konečně všichni odešli. Pohodlně jsem se opřela o kožené opěradlo židle a začala si pročítat interní oznámení. Našla jsem ho ráno položené vedle svého počítače. Objevili Ameriku, pomyslela jsem si, když jsem četla o změně podmínek pro poskytování úvěrů spolu s úrokovou sazbou. Tohle všechno už tu bylo. Znechuceně jsem odložila ranní přípis na kopy papírů.

„Dobrý den, Karolínko.“ Paní Schwarzové to dnes mimořádně slušelo. Běžový kostým oživil světle růžový hedvábný šátek a na krku se jí leskl překrásný zlatý náhrdelník s granátovým očkem ve tvaru slzy. Krásný polodrahokam byl zasazen i v jemných zlatých náušnicích, ostře kontrastoval s její bledou pletí, před sluncem dokonale chráněnou elegantním kloboučkem. Upírala na mě pomněnkové oči a opírala se o stylový deštník s pevnou koženou rukojetí v tmavě hnědé barvě. Vždy nosila deštník. I když na obloze nebyl ani mráček. Byla to osmdesátiletá dáma, která odmítala být jen na minutu

připustit, že potřebuje francouzskou hůl. „Nikdo na tomhle světě mě neuvidí belhat se o berlích,“ komentovala přítomnost deštníku za každého počasí a na rtech jí přitom pohrával mladistvý úsměv.

Chodila do banky pravidelně. Jednou týdně. Pokaždé vybírala stejnou částku, dvacet eur. „Na kávičku,“ pošeptala mi jednou šibalsky.

Zasmála jsem se.

„Víte, Karolínko, já bankám moc nevěřím. Jen co si vyberu všechno, co mi tam můj manžel před smrtí vložil, už nepřijdu,“ opakovala pokaždé, když jsem jí dávala podepsat doklad o výběru, který jsem jí vždy vypisovala já. Následně mi ho podepsala třesoucí se rukou a já jí podala dvacetieurovou bankovku.

Nikdy si potvrzení o výběru nevzala.

„Takové zbytečnosti nepotřebuji. Pro mě je důležité, že jsem tu byla a peníze mám,“ říkala vždy s lehkým německým přízvukem.

Na účtu měla ještě šest set dvacet euro. Nějakou dobu se ještě budeme potkávat, říkala jsem si v duchu. Pokud v téhle díře vážně hodlám zestárnout, budeme se s paní Schwarzovou potkávat ještě jednatřicet týdnů. Otřásla jsem se při představě, že by se to doopravdy stalo. Když si bankovku pečlivě uložila do kožené peněženky a mávnutím ruky odmítla doklad o výběru, automaticky jsem ho zmačkala a hodila do koše pod stolem.

„I vám, paní Schwarzová,“ odpověděla jsem jí na pozdrav.

Zamyšleně jsem se za ní dívala. Zajímavá osoba. Tato dáma musí být ve skutečnosti nechutně bohatá. Nosí drahé šperky, kostýmy z kvalitních přírodních látek a v zimě kožichy z pravé kůže. Nic umělého.

Norek, liška, činčila.

Ve skutečnosti jsem o ní nic nevěděla. Pouze to, že jí před rokem zemřel manžel a že má jednoho syna. Ten žije kdesi v Americe a neviděla ho dobrých třicet let. Z informací o klientech jsem se dozvěděla, že bydlí v Pomněnkové ulici číslo 13. Barva jejích očí korespondovala s názvem ulice, v níž bydlela, a křestní jméno mě pouze utvrdilo v tom, že se dívám na velmi bohatou ženu. Stav jejího účtu to však nenaznačoval. Až k východu jsem pohledem doprovázela ženu, která má před sebou, když k ní ten nahoře bude milosrdný, pár let života. Rok, dva, nejvýš tak deset. Křestním jménem se jmenovala Rachel.

Lino. ☺ Oběd? ☺ Zasvítil mi e-mail v dolním pravém rohu monitoru.

Zvedla jsem oči od počítače a usmála se na Valéra. Seděl přesně naproti mně. Dětilo nás od sebe zhruba pět metrů a sklo mojí přepážky. Říkali jsme tomu skleník, občas nás z těch skleněných boxů přepadala klaustrofobie.

Dnes ne! Odepsala jsem.

WTF?

Dieta!!!

Odepsala jsem mu a zachytila v jeho tváři zkla-

mání. Bylo jasně čitelné. Zelené oči mu zesmutněly a smyslné, pěkně formované rty se stiskly do úzké čárky.

Dieta byla lež. Pravda, ne zase tak úplná lež. Moje sestra Barbora potřebovala do školy nějakou speciální učebnici na cvičení z angličtiny a Babsy zase granule. Dala jsem mámě na „světlou budoucnost“ své sestry posledních patnáct eur, a tak jsem teď držela nechtěnou dietu.

Káva? ☺ Valér se nevzdával. Neměla jsem v peněžence ani cent.

Cigareta? ☺ Odepsala jsem mu. V krabičce jsem měla ještě dvě.

OK! ☺ ☺ ☺

Valér byl opravdu přitažlivý muž. Absolvent ekonomické fakulty s úžasným smyslem pro humor. Měl všechno, co jsem od chlapa chtěla. Šarm, osobnost, vzdělání, sexappeal...

Všechno kromě peněz.

A ty momentálně zaměstnávaly moji mysl víc, než by se slušelo říci nahlas...

Kapitola 5

Seděly jsme se Zarou v *Riviére* a čekaly na Sabinu. Po jejím osmdesátém pátém naléhání jsme se nad ní obě dvě nakonec slitovaly a souhlasily, že se sejdeme. Divila jsem se, že se madam vůbec zachtělo zavítat do našeho zapadákov. Kautmanovi se odstěhovali hned, jak Sabina odmaturovala. Nechali si jen dům, ve kterém žili. Velký, drahý, s obrovským pozemkem.

Všechny tři jsme byly bývalé spolužačky. Z našeho malého provinčního gymnázia. Dělalý jsme všechny ty středoškolské blázniviny, jaké se dělávají na středních školách na celém světě. Falšovaly jsme omluvenky, opisovaly při matice, milovaly tělocvikáře. Bojovaly o největšího playboye na

škole a na stužkování jsme se opily jako dogy. My dvě se Zarou jsme byly kamarádky. Skutečně přítelkyně na život a na smrt, zatímco Sabina nám to jen kazila.

„Neboj se, přežiješ to,“ dodávala mi odvalu Zara, když jsem už dvakrát rázně vstala od stolu.

„Nevěřím.“

„Sedni si a nedělej drahoty.“

Sedla jsem si.

Obě dvě chodily na vysokou. Studovaly, užívaly si studentského života. Vysokoškolský diplom měly na dosah a před sebou budoucnost absolventek univerzity. Ale co já?

„Připadám si jako chudinka,“ šeptala jsem, „která se ani za čtyři roky nedostala na vysokou,“ pokračovala jsem hlasitěji v sebetrýznění, zatímco Zara jen obrátila oči v sloup.

„Přeháníš, bejby,“ podala mi žvýkačku a rozpačitě se rozhlédla kolem sebe. „Kde ta nádhera trčí?“ Dělala nervózně bubliny, které pokaždé praskly.

„Sleduj,“ vyfoukla jsem jednu obrovskou.

„Nechápu, že nestuduješ. Já dělat takové bubliny, tak jsem na Harvardu,“ utahovala si ze mě, když jsem se snažila z nosu odstranit zbytky žvýkačky.

„A co se týká Sabiny,“ řekla Zara otráveně, „trochu se předvede, nacpe nám do hlavy kraviny o svém novém odporně nákladném životě. Blýskne se novým nevkusným outfitem a pochlubí se

dalším z těch svých staříků, kterému bude nejmíň čtyřicet. Vždy byla na starý kořeny. Chová se, jako by neměla otce.“

Vyčítavě jsem se na Zaru zadívala.

„Promiň, to mi nedošlo,“ objala mě kolem krku. Už jsem si zvykla. Za ty roky by si na mém místě zvykl každý. Můj otec opustil mámu, když mi byly tři roky, a víc se o nás nezajímal.

Vlastně ještě jednou.

Jednou se vrátil.

Pamatuju si to přesně, protože byly Vánoce. Štědrý večer. V první chvíli jsem si myslela, že je to Ježíšek. Stála jsem tam v červených šatičkách u našeho vánočního stromečku a upírala jsem na něj nedočkavé oči. Nedonesl sice žádné dárky, ale v září následujícího roku se narodila moje sestra Barbora. A potom jsme ho neviděly už nikdy. Ani moje máma, ani já, ani naše Barbi. Ztratil se z povrchu zemského. Nebyl to otec, nebyl to Ježíšek, byl to omyl. Životní omyl mé matky, která zanevřela na muže a vlastně i na život samotný. Chodila do práce na poštu, kde trčela od rána do večera a občas i o víkendech. A přestože pracovala, co jí síly stačily, nestačilo to.

Vždy jsme se musely uskromňovat, každou korunu a poté euro jsme obracely dvakrát, ale zato jsme si dělaly pyžamové večírky a všechny tři jsme si vyprávěly o svých snech. Máma o nové pračce, sestra o novém kole a já o bankovním účtu se šestimístnou cifrou. V duchu jsem to viděla přesně.

Moje lehký zapamatovatelné číslo účtu 01770771 a stav...?!?

Ani se to neodvážím napsat.

Jsem náročná a asi trpím megalomanií v duchu svého originálního sloganu:

Bez peněz se dá žít, ale jen s penězi se dá ŽÍT!!!

„Už se valí,“ šeptala Zara.

„Lino! Hrozně dlouho jsme se neviděly!“ Ohozená ve značkových riflích a v nepřehlédnutelném tričku mě objala. Otřásla jsem se.

„No vidíš. Přežila jsem to i bez tebe,“ vyhrkla jsem pohotově a opětovala jí vlažné objetí. V duchu jsem počítala do deseti.

„Holky, musíme to roztočit. Když jsme se konečně sešly,“ zalovila ve své trendy kabelce za pěkných pár desítek eur.

„Co si dáte? Dneska je všechno na mě.“

Louis Vuitton přistál na stoličce vedle Zary.

„Fake?“

„Že to zrovna ty nepoznáš?“

Zara totiž ve skutečnosti nebyla Zara. Jmenovala se Jana. Na Zaru jsme ji přejmenovali ještě na střední. Byla posedlá španělskou módní značkou toho jména. Všechny hadry, které vlastnila, měly visačku s nápisem Zara a tvrdohlavě si odmítala obléct cokoli jiného. Amancio Ortega Gaona by z ní měl radost. Byla jeho velkou obdivovatelkou. Svoji úchylnkou přispěla k tomu, že jeho majetek odhadli na 31 miliard dolarů, bez Zařina přičinění by ta suma byla určitě mnohem nižší.

„Kdyby nebyl tak starý, asi bych si ho vzala,“ opakovala až příliš často na to, abychom jí to věřili.

„Otcí“ módní značky Zara bylo víc než sedmdesát let a naše Jana minulý týden oslavila sladkých čtyřiaadvacet.

Stejně jako já.

Stejně jako Sabina.

Obě dvě před sebou měly státnice na univerzitě. Já jsem měla jen maturitu. Nevystřčila jsem nos z našeho zapadáka celé čtyři roky. Z domova do banky, z banky domů, občas *Riviéra!*

„Nevíš, co je s Tonyem?“ vybafla jsem z ničeho nic na Sabinu.

„Á, náš Tony!“ upila multivitaminu a zašklebila se. „Rozešli jsme se,“ dodala po chvíli.

Zara mě kopl pod stolem.

Netušila jsem, že spolu něco měli. Podle toho kopance pod stolem mi došlo, že jsem jediná neinformovaná. To, že ji ohmatával na pomaturitním večírku, ještě přeci nic neznamenalo. To nebylo chození, to nebyl vztah, byla jsem skálopevně přesvědčená, že mě tehdy chtěl jen naštvat.

„Vynechej detaily!“ Zkrátka jsem to nechtěla poslouchat. Na Tonyho jméno jsem byla více než alergická.

„Po tom večírku, kde se choval jako idiot, jsem ho už neviděla,“ Sabina s nepřehlédnutelným opovržením vyprázdnila sklenici.

Vrátila jsem Zaře kopanec.

„Au!“

„Problém, Zaro?“ zeptala jsem se výhrůžně.

„Ne,“ nakrčila obočí.

„No proto,“ přestala jsem se zubit. Žvanily jedna přes druhou o módě, o posledních pikantnostech z bulváru a porovnávaly si módní kérky.

Život byl nespravedlivý. Odporný a zlý. Je nejvyšší čas vzít osud do svých rukou, jinak v téhle díře dočista zešedivím. Až jednou opustím tenhle svět, moje zklamaná duše se sem odmítne vrátit. Bude přešlapovat kdesi mezi živými a mrtvými a vykašle se na reinkarnaci.

Kapitola 6

Babsy mi olizovala ruku, která mi visela z postele tak akorát, abych se dokázala trefit do zvonícího budíku. A pořádně. Aby už víc nezvonil. Jednou ho trefím tak, že už ho nikdo nikdy nedá do kupy.

Vstávat každé ráno do práce je jeden z těch božích trestů, kterými by měli otevřeně strašit lidi v kostele, opakují si v duchu každé ráno. To je mnohem horší pohroma než tolik obávaný konec světa.

„Vstávej,“ tahá moje mladší sestra Barbora za příkrývku a Babsy jí zdatně pomáhá.

Vyskočím z postele, protože kdybych to neudělala, bude za chvíli Babsy po bytě pobíhat s kouskem mého povlečení v zubech, a na nové nemá

me. Vlastně my nemáme peníze už vůbec na nic. Čistím si zuby tou nejlacinější zubní pastou a při každém přjetí po zubech si uvědomuju, že takhle už dál žít nechci.

„Dávej pozor ve škole a sněz svačinu,“ pomáhám Barboře s taškou a narychlo jí ještě uhladím copy, které si sama učesala.

„Jasně,“ dá mi pusku na tvář a vylétne ze dveří bytu. Kašle na výtah.

Pěšinku ve vlasech má nakřivo.

Dnes jdu na odpolední. Znamená to, že budu v bance do šesté večer, než dokončím uzávěrku, bude skoro sedm.

V ledničke máme zase krom teploměru a jaké-
si masti na Barbořino opuchlé oko jen jeden bílý jogurt.

Jasně.

Špatné datum. Výplata je až zítra.

Vezmu si z ledničky jogurt a obratem ho zase vrátím zpět. Z takového snídaňového menu se mi zatočí hlava a přejde mě chuť.

Sednu si do křesla, které má jen tři nohy, čtvrtou nahrazuje Barbořin slabikář a sešity z doby, kdy ještě chodila do první třídy. Zapálím si cigaretu a frajersky vyfukuju velké obláčky dýmu.

Takové symbolické SOS.

Mobil. Volá Zara.

„Lino, dnes večer bude v *Riviéře* hrát nějaká kapela, půjdeme? Do Blavy pojedu až po víkend.“

„Ne,“ vyfukuju dál dýmové kruhy.